

Vasile Deheleanu, astăzi antrenor la echipa Electromotor din Timișoara, are 63 de ani. Cu 40 de ani în urmă, el era un om de bază în „11”-le de aur al Ripensiei, fiind în același timp titular în echipa națională. Nelipsit din viața de tumult a fotbalului, popularul „Vasi” Deheleanu este și astăzi un om activ, urmărind cu atenție tinerească toate frământările balonului rotund.

Prezența lui Vasile Deheleanu în pagina interviului ni se pare un lucru firesc. Fostul internațional, un om pe deplin realizat și în plan profesional — a fost încă de la 25 de ani contabil șef la Uzinele electrice din Timișoara — păstrează un echilibru remarcabil, el imbinând dragostea pentru fotbal cu o atitudine critică de mare luciditate, care păstrează proporțiile, pornind de la cauze obiective, adică de la elemente desori absente în această împărțire a subiectivismului, care este balonul rotund.

— Cum priviți fotbalul nostru de astăzi, prin prisma celor aproape 50 de ani dăruți acestui joc?

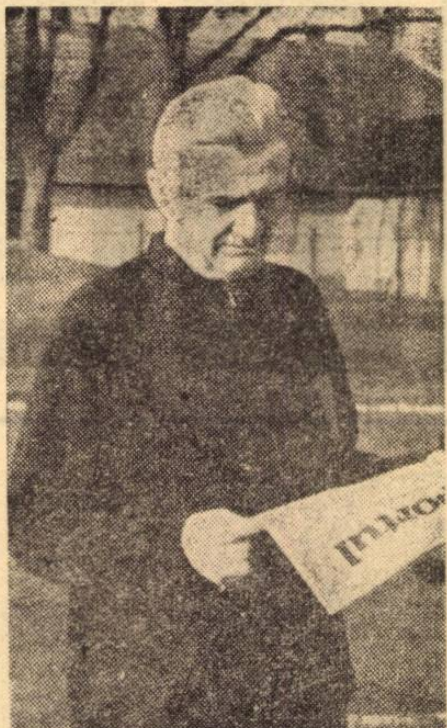
— Ar fi multe de spus. Aș putea să dictez câteva cărți. Vreau să rezist tentației de a face comparații în favoarea fotbalului de pe vremea mea. În general, nouă, bătrînii, ni se reproșează că am jucat un fotbal mai puțin exigent, mai romantic, mai domol, mai ușor. Eu nu sînt de acord cu toate aceste calificative, dar asta nu are prea multă importanță. Dacă aș aminti faptul că Constantin, un jucător lent ca noi, bătrînii, a dominat un fotbal devenit mai... rapid, ar fi suficient. Repet, însă, această dispută nu mă interesează, după cum nu mă interesează prea mult nici părerea tinerilor care susțin că echipa din ultimii ani a făcut cam totul în fotbalul românesc, în timp ce noi, bătrînii, am jucat frumos și, mai ales, am pierdut frumos. Există și la acest capitol nenumărate argumente contrare. Iată, de pildă, îmi aduc aminte că ultimul meu joc la Ripensia a fost împotriva lui A.C. Milan, în cadrul „Cupei Europei Centrale”, un joc câștigat — dacă e cazul să amintesc — cu 3-0. Aș mai putea spune că noi, cei de la Ripensia, am jucat și cu Ajax, la Amsterdam. Poate că Ajax nu era cel de astăzi, dar nu știu cîte echipe din Europa ar fi reușit atunci acei 3-3 al Ripensiei, la Amsterdam. În sfîrșit, în 1934, la Triest, am pierut cu 1-2, în campionatul mondial, în compania Cehoslovaciei. Am condus mult timp cu 1-0, am pierdut nenumărate ocazii, și am ratat o victorie normală. Amintesc, în treacăt, că Cehoslovacia lui Nedjely și Puc era o echipă mult mai puternică decît Cehoslovacia din toamna lui 1972. E suficient să amintesc că ea a jucat finala campionatului mondial, la Roma, pierzînd cu 1-2, după prelungiri, în fața Italiei, care, în condițiile desfășurării meciului, nu mai avea cum să piardă, indiferent de forța adversarului.

— Ce părere aveți despre fotbalistii noștri de astăzi?

— Avem destule talente. Ca întotdeauna. Din păcate, foarte mulți dintre fotbalistii noștri au convingerea că sînt de neînlocuit. Iată, de pildă, recentul avertisment dat unor jucători ca Dumitrache, Dobrin și Răducanu. Eu văd în acest avertisment nu atât un reproș la adresa vieții nesportive, cît un reproș de fond la adresa atitudinii lor de plictiseală, atitudine provenită din convingerea că sînt de neînlocuit. Și e aproape firesc ca această atitudine să se nască. Atunci cînd unui jucător, ca Dobrin și Răducanu, la tot pasul că el singur a câștigat meciurile cu Portugalia și Cehoslovacia, e greu să-l readuci la realitate.

— Cum vedeți viitorul apropiat?

— La noi, din păcate, viitorul apropiat înseamnă meciul oficial următor. Între timp, însă, ar fi foarte multe de făcut. Trebuie să ne gîndim în primul rînd la faptul că astăzi se joacă mai puțin fotbal. Știu foarte bine că programul de astăzi al copiilor este mai încărcat, dar de făcut tot trebuie să facem ceva. Îmi aduc aminte că în clasa I a liceului „Diaconovici Loga” din Timișoara se aflau în aceeași bancă Ghiță Ciolac, Sepi Grațian, Sfera Lazăr, Vasile Chiroiu, Dobșan, Tabacu și... Vasile Deheleanu. Cu alte cuvinte, într-o singură clasă existau cinci viitori internaționali. Astăzi nu se poate vorbi de un asemenea procentaj... Dar asta nu e singura problemă. Constat în ultima vreme că fotbalistii noștri frunțai manifestă în joc un fel de resemnare, care se concretizează în primul rînd prin absența ei și totală a jocului fără minge. Cei

FOSTUL INTERNAȚIONAL

VASILE DEHELEANU

„MULȚI DINTRE FOTBALIȘTII NOȘTRI AU CONVINGEREA CĂ SÎNT DE NEÎNLOCUIT...”

— așa-zis talentați abuzează de floricele, vrînd să uimească cu orice preț. Acest mod de a gîndi fotbalul este tare înapoiat. Încă de pe vremea Ripensiei, cînd vedeam pe cineva că încearcă să facă floricele, spuneam: „asta e de la țară”. Un jucător care abuzează de floricele și dantelării este pentru mine ca o actriță răsufletă care se fardează violent, ca să mai salveze ceva... După mine, principalul efort trebuie îndreptat spre simplificarea și modestie. Un jucător de fotbal, indiferent de valoarea lui, trebuie să știe că este a 11-a parte din echipă. Bindea a fost un mare jucător, pe care bătrînul Bodola l-a comparat anul trecut cu Garrincha — am citit interviul din „Kapes Sport” — dar a rămas întotdeauna doar a 11-a parte din echipă și a muncit ca atare.

— Cum vedeți momentul actual al echipei naționale?

— Nu e deloc ușor. Am auzit că vom putea învinge echipa R.D. Germane prin intermediul tehnicii, care, chipurile, ar fi superioară tehnicii fotbalistilor germani. După mine, a miza exclusiv pe tehnică este riscant. La echipa națională e nevoie de un minim fizic fără de care mi se pare imposibilă îmbrăcarea tricoului tricolorilor.

Din păcate, la noi în echipă mai există jucători care nu se străduiesc să capete acest minim fizic. Să sperăm că Valentin Stănescu, un antrenor foarte exigent la toți factorii, va ști să pună cravașa. În orice caz, a început un adevărat meci între moderatul Angelo și entuziasmul Valentin Stănescu. Viitorul va demonstra cine a avut dreptate.

— Cum vedeți îmbunătățirile necesare?

— Mie-mi frică de modificările radicale. Mie-mi pare foarte rău că nu jucăm pe extreme. Sînt și sub impresia extremelor mele de la Ripensia. Bindea și Dobay. Mi-am pus și eu problema unor noi extreme posibile, în baza principiului că nu poți zbura fără aripi. Din păcate, n-am reușit să găsim, momentan, niște extreme care să zboare realmente. Dar asta nu înseamnă că trebuie să renunțăm. Extremele sînt jucători de elită, care se nasc greu și pentru care trebuie să ai răbdare. După părerea mea, s-a renunțat prea ușor la extreme ca Marcu și Kun. În general, în cadrul trialurilor, cînd se aduce un jucător nou, el e tratat cu prea multă asprime. Dacă nu joacă strălucit, e respins. Se omite, însă, faptul că, în cursul aceluiași trial, cinci sau șase internaționali consacrați au jucat, poate, la fel de slab, fără să primească aceeași „sanțiune”. Selecția este un lucru de mare gingășie. Eu n-am să uit niciodată că jucători ca Barakti, Bodola și Spielman n-au intrunit adevizuna conducătorilor Ripensiei. În general, fotbalul este un domeniu tare, tare subiectiv, iar succesul depinde, în primul rînd, de eliminarea patimilor.

— Ați amintit de conducătorii echipelor...

— Aceasta este una din problemele capitale ale fotbalului nostru. Majoritatea conducătorilor din cadrul echipelor noastre de fotbal sînt simpli diletanți, care trag concluzii în doi timpi și trei mișcări. La acest capitol este nevoie de o muncă uriașă, pentru că, mulți dintre conducătorii echipelor de fotbal sînt lipsiți de cele mai elementare calități posibile, adică nu știu să se comporte la cîștig și la pierdere. Această carență are influențe decisive asupra muncii antrenorilor și jucătorilor. De altfel, tot datorită acestei superficialități, am ajuns să spun, la 63 de ani, că pe cît am fost de iubit ca jucător, pe atît de mult am fost hilit ca antrenor. La noi, și poate nu numai la noi, antrenorul este o barcă în voia valurilor, căruia i se iau visele din mîna și i se reproșează apoi că nu trage destul.

— V-ați referit la copii. Ați vorbit despre programul încărcat. Care ar fi soluțiile?

— Centreele îmi par a fi o soluție bună, cu condiția de a fi sprijinite mai mult, dat fiind că sînt, de fapt, singura... soluție. La acest capitol aș avea, însă, o părere. În cadrul centrelor, copilul trebuie lăsat să-și dezvolte tehnica într-o mai mare libertate. Noi am jucat mai mult timp neorganizat, și n-a fost chiar rău acest lucru. Astăzi se întîmplă ca la o vîrstă mult prea fragedă copilul să fie pisat cu „așa trebuie și așa nu trebuie”. Poate că așa se explică și faptul că apar atît de rar jucători de mare personalitate și inițiativă.

— Care credeți că este principalul neajuns în fotbalul nostru de astăzi?

— Lipsa exigenței față de cei care își permit să trateze foarte ușor fotbalul. Există o lipsă de consecvență în materie de sancțiuni, care mă îngrijorează. Probabil că Dumitrache, acest talent mare (la origine), este victima acestei inconsecvențe. În afară de asta, văd foarte multe lucruri confuze. Eu, de pildă, am abandonat fotbalul la... 25 de ani. La aceea vîrstă, deși eram în maximum de formă, fi-

• NOI, BĂTRÎNII RIPENSIEI, AM REUȘIT, TOTUȘI, UN 3-3 CU AJAX, LA AMSTERDAM

• DUMITRACHE, DOBRIN ȘI RĂDUCANU AU FOST AVERTIZAȚI PENTRU... PLECTISEALA...

• JUCĂTORUL CARE ABUZEAZĂ DE FLORICELE E O ACTRIȚĂ RĂSUFLETĂ CARE SE FARDEAZĂ VIOLENT

• EXTREMELE SÎNT JUCĂTORI DE ELITĂ, CARE SE NASC GREU

• ANTRENORUL — O BARCĂ FARA VISE, ÎN VOIA VALURILOR

• AM ABANDONAT FOTBALUL LA... 25 DE ANI

• NU TURNAȚI PLUMB ÎN PICIOARELE FOTBALIȘTILOR!

ind și titular în echipa reprezentativă, mi s-a propus să fiu contabil șef al Uzinelor electrice din Timișoara — absolvisem Academia comercială — dar cu condiția să renunț la fotbal. Fiind în situația de a alege, am optat pentru... viitor și am devenit contabil profesionist. După un an, am încercat să revin, am jucat cîteva luni, dar mi-am dat seama că este imposibil. Nu știu dacă jucătorii noștri de astăzi se află în fața unor asemenea dileme. Din această ambiguitate se creează un climat de pe urma căruia suferă, în primul rînd, fotbalul.

— Credeți că ne vom califica în turneul final?

— Dacă vedetele neînțelese vor pune umărul, atunci calificarea e posibilă. Și mai e ceva. Profit de această împrejurare ca să-i rog pe spectatori, în calitate de fost fotbalist, să ajute echipa națională nu numai la binc. Am impresia că echipa noastră națională se teme puțin cînd joacă acasă. Dragi prieteni din tribune! Știu că aveți uneori dreptul să fiți nemulțumiți, dar nu-i aprofrostați pe jucători. Procedînd astfel, le turnați plumb în picioare. V-o spune un fost internațional, care și-a dat sufletul pe teren...

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

RUGIUBEI

Toamna 1971 a oferit iubitorilor fotbalului un moment inedit: ÎN FRUNTEA CLASAMENTULUI GOLGETERILOR DIVIZIEI NAȚIONALE A SE AFLA RUGIUBEI, CU 11 GOLURI ÎNSCRISE, DECÎ CU TREI GOLURI MAI MULTE DECÎT CELE ALE ACTUALULUI GOLGETER ROZNAL.

Faptul a stîrnit senzație. Apariția lui Rugiubei în vîrfurile piramidei eficacității a ridicat, pe neașteptate, o serie de probleme, care au

mers pînă la înmulțirea vocilor cerînd includerea lui în lotul echipei naționale. Rugiubei nu făcea parte din familia meteoritilor de tip DEMBROVȘCHI — U.T.A. pentru că avea calități tehnice deosebite, moștenite de la tatăl său, cîndva un foarte subtil înaintaș la U-

nirea Tricolor și apoi la Jiul.

Din păcate, TOAMNA DE AUR 1971 a fost un sezon izolat în cariera plină de meandre a talentatului înaintaș de la Sport Club. Cu aceeași viteză, Rugiubei a reușit să reîntre în anonimatul la care nu are dreptul. Pe neașteptate, el a început să nu răspundă la comenziile coechipierului său Emerich Dembrovșchi, anulîndu-și parca reflexele și momentele de intuiție din fața porții.

Supporterii lui Rugiubei, care depășesc cadrul orașului lui Bacău, au fost uimiți de această „cădere” a idolului lor, dar explicațiile sînt simple. Subtilul înaintaș care ar putea să fie Rugiubei este dublat de o extraordinară... lipsă de voință! Furat, ca un bătrîn, de amintirile sale, el cedează cu o uimitoare ușurință invitațiilor lansate de prieten „recunoscuți, avizi de povești fotbalistice. În cadrul acestor li-

bațiuni, reflexele se sting, iar intuiția pierce.

Pentru mulți, această slăbiciune a lui Rugiubei poartă semnul unei fatalități de care nu va scăpa niciodată. Există, însă, un om — l-am numit pe antrenorul Petrică Rădulescu — care refuză să pună semnul fatalității pe aventurile de copil răs-fătat ale lui Rugiubei. El este convins că Rugiubei a ajuns la vîrsta deciziilor. În recentul cantonament de la Slănic, Rugiubei a dus, vrînd-nevrînd, viața la care îl obligă calitățile lui deosebite, fantezia lui de fotbalist de clasă, din familia unui Ozon. După zilele de cantonament, er a lăsat impresia că este un fotbalist nou născut. Se pare că s-a îndrăgostit de noua sa imagine...

Cine știe dacă Rugiubei nu simte, cu învîlția sa renăscută, că numărul virfurilor din fotbalul nostru se numără pe degetele unei singure mîini!

I. CH.